

Tredje Afsnit.

Om Forsikrerens Forpligtelser.

Ifølge § 248 overtager Forsikrerens, for saa vidt ingen særlig Undtagelse er gjort, Følgerne af enhver Fare, hvorfor den forsikrede Genstand udsættes i Forsikringsstiden, og hvori den forsikrede ikke selv er Skyld. En tilsvarende omfattende Regel findes i svensk Lov § 223 og tydsk Lov § 824, jfr. ogsaa Konv. 1850 § 64, medens derimod ifølge fransk og engelsk-amerikansk Ret Forsikrerens Risiko er noget mere begrænset. Paa de citerede Steder findes tillige en Specialisering af de forskellige hyppigst forekommende Ulykkestilfælde, og det har ogsaa været under Overvejelse at udtale, at Forsikringen saaledes gælder Skade og Tab af Søen, Storm eller andet Uvejr, Strandning, Støden paa Grund, Skibbrud, Ræntning, Sprængning, Jordstølv, Is, Paasejling eller Paadrivning, fjendtlige Foretagender, Blokade, Opbringelse eller anden Anholdelse af anerkendte eller ikke anerkendte Regeringer, Overlast af Søpøvere, andre Voldsgerninger, Tyveri, Arrest af Førdningshavere, for saa vidt den ikke maa anses forskyldt af den forsikrede selv, forsikret Godses Forbødning eller Salg til Kæjsens Forskættelse, eller af andre Hændelser. En saadan Opregning kan maasse være ret ophylende til Forstaaelse af Bestemmelsens Rækkevidde, men er i og for sig ikke nødvendig og kan aldrig blive indtømmende. Forsikrerens Risiko indbefatter derhos ikke blot den umiddelbare Skade, som opstaar ved ulykkelige Hændelser, men ogsaa de Tab og Opofrelser, der i Tilfælde af saadanne gøres for at afværge eller formindste Tabet paa de forsikrede Genstande, hvad enten Opofrelsen rammer de forsikrede eller andre Genstande, og hvad enten den involverer et almindeligt Havari eller ikke. Disse Sætninger, der udtales i §§ 250—253, stemme med, hvad der er foreskrevet i tydsk Lov §§ 838—43 og svensk Lov §§ 226—31, jfr. ogsaa Konv. 1850 §§ 83, 84 og 202.

Det følger af almindelige Retsgrundsaetninger, at der under ulykkelige Hændelser, for hvilke altsaa Assurandøren maa bære Ansvar, ogsaa indbefattes skadegørende Handlinger af en Tredjemand, for saa vidt ikke den Skadelidende selv bærer Ansvaret for denne Tredjemands Handlinger. Naar dette sidste er Tilfaeldet, maa ligeledes afgøres efter almindelige Retsregler, men Udastet lader dog ikke dette Spørgsmaal ganske ligge, idet det herom indeholder Bestemmelser i to forskellige Retninger. Den ene af disse Bestem-

melser findes i § 249 Nr. 4 og gaar ud paa, at den, der tager Forsikring paa Ladning, Handelsfordel eller Fragtforskrud, som ikke skal tilbagebetales i Ulykkestilfælde, er ansvarlig for Afsladeren og Ladningsmodtageren, hvorved det selvfølgelig er en Forudsætning, at Fejlen maa være begaaet af disse Personer i deres uøvnede, og ikke i en anden tilfældig Egenskab, f. Eks. som Leverandører af Proviant, jfr. de udtrykkelige, men formentlig overflødige Tilføjelser i denne Henseende i tydsk Lov § 825 Nr. 4 og svensk Lov § 224 Nr. 4; ved den anden, der gives i § 248, 2det Punktum og § 249 Nr. 1, løses det paa forskellig Maade besvarede Spørgsmaal, hvorledes Forholdet er med Hensyn til Skippers og Skibsmandstabs tilregnelige Fejl. I denne Henseende foreskrives det, at Assurandøren ikke kan hente nogen Grund til Frigørelse deri, at en indtraadt Skade skyldes deres Fejl. Herved gøres der dog den Undtagelse eller gives den nærmere Bestemmelse, at der under forsikret Skib eller Fragt for Nederiets Regning ikke udenfor Tilfælde af Sammenstød bliver at erstatte den Skade, der er tilføjet Tredjemand ved Skipperens eller Mandstabs Fejl eller Forømmelse i Tjenesten og for hvilken denne har holdt sig til den forsikrede Genstand. Denne nærmere Bestemmelse vil formentlig, naar det findes for Dje, at der ikke er Tale om den Skade, der tilføjes Skibet ved de nævnte Personer, findes naturlig, eftersom det ikke kan antages, at Assurandøren ved Skibets eller Fragten Forsikring overfor Kederen ganske i Almindelighed har paataget sig Ansvar for Skipper og Skibsmandstabs skadegørende Handlinger, selv hvor disse i og for sig ikke vedrøre de forsikrede Objekter. Saavel Hovedreglen i § 248 sidste Punktum som den nærmere Bestemmelse i § 249 Nr. 1 stemme med tydsk Lov § 824 Nr. 6 og § 825 Nr. 1 samt svensk Lov § 224 Nr. 1. Ifølge fransk Lov § 353 er Assurandøren derimod hverken i Forhold til Kederiet eller andre ansvarlig for Skipper og Mandstabs Fejl (baraterie de patron), og ifølge Konv. 1850 § 65 indstaar Assurandøren ikke Kederen for den Skade, der med Hensyn til Skib eller Fragt tilføjes ham ved Skipperens forskellige Tilfædsættelse af de ham paahvilende Pligter (Skalmeri), hvorved dog maa bemærkes, at denne Bestemmelse forlængst er sat til Side af de danske Assurandører.

Til den i § 248 givne Hovedregel om, at Forsikrerens svarer til enhver ulykkelig Begivenhed, der uden den forsikredes Skyld rammer den forsikrede Genstand, danner § 249 et Supplement, idet der opregnes forskellige Momenter, hvis Tilstedeværelse ude-